

Аз обаче още не губя надежда нито в теб, нито в българската литература. Може у нас да се почне със такива романи, защото те са били продукт на времето си — тъй безцветно, немарливо, тъмно и бързо! — Иде време когато българина да усети всичките членове на своя изтръпнал временно организъм, да погледне по-волно към небето. Да повжзмажей и се повглъби в себе си. Иде време когато една национална религия ще стопли и съедини всички сърца за да просветнат и лицата със собственна усмивка — да се възсздаде потъпканата култура. За туй мечтая аз . . .

От своя живот какво да ти кажа тук? Райна и Христо заминаха и аз останах съвжршено сам. Христо ще учи и той в Leipzig. Сега се сбирам всеки ден със Адама,* защото ако и да имам толкова много приятели тук, избегвам ги, като хора, които разчепкват душата ми . . . Сещам една умора — умора от впечатления и повечето живея в себе си. Ако те интересуват моите литературни занятия ще ти кажа, че през тая ваканция написах моя Керванжия, когото прекръстих „Несретник“. Съвсем инак аз сега разбрах сюжета си и доволно определено осветление дадох на идилията. За печатание на него и на още дестината малки очерки, които написах, в последното време, не мисля още. Сега за сега ме занимават изключително „Зидари“. Ще видиш каква грандиозна осенка хвърля тая драма! . . . Ами Негенцов още не ми е писал. Аз мислях, че той ще издаде подир В-ден покани барим. Теб моля, още веднжш, като се разпратят поканите, напиши по една карта на твоите по ербап приятели да се заемат със разпространението на книжката. Вервам ти сам съзнаваш колко е важен за мен тоя момент и от успеха, на който ще зависи издаването още поне на една книжка от мои разкази. Пиши ми.

Сега след неколко дена захващат моите универ-

*) Георг Адам, известен немски писател.